

Arrest

nr. 327 057 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker bijgestaan door advocaat E. DARESHOERI die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 10 april 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 5 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig uit Chandar dorp, Mandozai district (ook gekend als Ismailkhel), Khost provincie.

Uw oudere broer, A. (...), werkte sinds 1390 (Afghaanse kalender, i.e. 2011-2012 in de Gregoriaanse kalender) bij het Afghan National Army (ANA). Tijdens de machtsovername verdween uw broer.

Een dag na de machtsovername kwamen de taliban langs toen u zelf niet thuis was en bedreigden uw oudste broer N. K. (...). Jullie namen dit eerste bezoek niet serieus. De volgende dag kwamen de taliban opnieuw langs en vroegen aan u waar uw broer A. (...) was. Jullie namen dit tweede bezoek wel serieus. U vertrok hierop naar uw maternale oom. Wanneer u de volgende dag langs uw huis passeerde alvorens u uit Afghanistan zou vertrekken, was uw oudste broer N. K. (...) reeds vertrokken.

U verliet Afghanistan drie à vier dagen na de machtsovername, die plaatsvond op 15/8/2021. U kwam aan in België op 14/2/2022 en diende daags nadien een verzoek om internationale bescherming in.

Vier maanden na uw vertrek vroegen de taliban naar u en uw broers N. K. (...) en A. (...) bij de mullah van uw dorp.

U had lange tijd geen contact met uw familie. Na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kwam u te weten dat uw broers N. K. (...) en A. (...) zich in Iran bevonden. In december 2022 werd uw oudste broer N. K. (...) opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Uw broer dacht dat de taliban hem niets zouden aandoen omdat ze algemene amnestie verkondigd hadden. Hij keerde terug naar jullie dorp, waar hij een week verbleef alvorens hij door onbekende daders op weg naar de moskee doodgeschoten werd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u originelen van volgende documenten neer: de taskara van uw broer A. (...), de taskara van uw broer N. K. (...), twee bankkaarten, een badge, contracten en een certificaat van uw broer A. (...). Daarnaast legde u kopieën neer van uw taskara, de taskara van uw vader, promoveringsbrieven van uw broer A. (...) en een contract van uw werk in België. U legde tevens foto's van uw broer A. (...) tijdens zijn werk, een foto van u en A. (...), foto's van uw broer N. K. (...) en foto's van uw broer A. (...) in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering een vrees te koesteren omwille van de werkzaamheden van uw broer bij het Afghan National Army (ANA). Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds aangetast door de vastgestelde leeftijdsfraude.

- *Uit een leeftijdsanalyse gevraagd door de Dienst Voogdij blijkt dat u op 23/2/2022 een leeftijd had van vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (zie leeftijdsanalyse, d.d. 4/03/2022). Dit is tegenstrijdig met uw bewering bij aankomst in België zestien jaar oud te zijn.*

- *Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u dat u zich baseerde op uw taskara om deze leeftijd aan te geven (Verklaring DVZ, punt 4; CGVS I, p. 4). U bleef niet alleen voor de DVZ maar ook tijdens u eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vasthouden aan deze leeftijd (verklaring DVZ, vraag 4, CGVS I, p. 4). U gaf bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan op dat ogenblik 17 jaar en een paar maanden oud te zijn (CGVS I, p. 4).*

- *De door u voorgelegde kopie van uw taskara onderschrijft weliswaar dat u de leeftijd van 16 jaar zou hebben bij aankomst in België, maar is in tegenspraak met de bevindingen van voornoemde medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van dit attest.*

- *Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast.*

- *Bovendien is het zeer verdacht dat u deze kopie van uw taskara pas bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS neerlegde en bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter verklaarde dat uw taskara in Iran verscheurd werd (Verklaring DVZ, vraag 26).*

• Bijkomend kan opgemerkt worden dat aan kopies geen bewijswaarde gehecht kan worden daar ze steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusafghanistan.corruptieendocumentenfraude202101140.pdf>) daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

• Uit de informatie aanwezig in uw administratief blijkt bovendien dat u ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten verklaarde in 2003 geboren te zijn, wat dan weer in strijd is met uw bewering hier in België geboren te zijn in 2006.

• Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om mogelijk valse documenten voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Door de afwezigheid van enig overtuigend identiteitsdocument komt niet alleen ook uw beweerde identiteit in het gedrang, maar tevens uw beweerde familieband met A. (...) en N. K. (...). De door u neergelegde foto van u en A. (...) vormt hierin een onvoldoende tegenargument. Hieruit kan immers niet uw juiste band met deze persoon worden afgeleid.

Uw algemene geloofwaardigheid komt verder in het gedrang door tekortkomingen in uw verklaringen over het werk van deze broer A. (...) bij het ANA.

• Zo was u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in staat veel informatie over het werk van uw broer A. (...) bij het ANA te geven.

• Buiten de de namen van zijn commandanten, zijn militaire standplaatsen en zijn basistaken (CGVS I, p.12-17) kon u weinig bijkomende info geven. U stelde herhaaldelijk niet over meer informatie over zijn werk te beschikken (CGVS I, p. 12 tem 15). Zo kon u niet aangeven voor welke legereenheid hij werkzaam was in Khost provincie en wat zijn activiteiten of missies op het terrein eerder juist inhielden toen hij voor het ministerie van Defensie in Kabul werkte. U kon ook niet aangeven waar juist in Kabul hij werkzaam was en wie zijn collega's daar waren (CGVS I, p. 15). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen gezien uw bewering dat uw broer van 1390 (2011-2012) tot de machtsovername door de taliban (15 augustus 2021) werkzaam was bij het ANA (CGVS I, p. 12).

• U bleek evenmin in staat anekdotes of verhalen aan te halen over het werk van uw broer en dit ondanks zijn jarenlange dienst. Als verklaring hiervoor stelde u dat hij u nooit dergelijke verhalen vertelde. U gaf aan hierover ook nooit veel gevraagd te hebben (CGVS III, p. 8). Dit overtuigt geenszins.

• Meer kennis mag verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat het werk van uw broer mee aan de basis lag van uw uiteindelijke vlucht uit Afghanistan. Dat u de nood niet voelde om er bij hem vragen over te stellen, ondanks dat u zelf interesse had om bij het ANA te werken (CGVS I, p. 13 en 14 en CGVS III, p. 8), is meer dan bevreemdend.

• Evenwel kon u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, na contact te hebben gehad met uw broer, meer informatie over zijn werkzaamheden geven. U had hem ondertussen telefonisch een paar vragen over zijn werk gesteld. Dat u wachtte tot na uw eerste persoonlijk onderhoud om meer concrete informatie te vragen over de activiteiten van uw broer bij het leger is trouwens ook opmerkelijk te noemen.

• Hierbij dient bovendien voor wat de betreft door u neergelegde legerdocumenten van A. (...), met name de bankkaarten, legerbadge, contracten, certificaten, promotiebrieven en foto's betreffende zijn werkzaamheden tevens gewezen te worden op voornoemde beschikbare info waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u een broer hebt die werkzaam was voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Dat u en uw familie ten gevolge hiervan problemen kenden met de taliban komt hierdoor tevens in het gedrang.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Het is echter niet geloofwaardig dat uw broer A. (...) in het verleden omwille van zijn werk bij het ANA met enige bedreigingen door de taliban te maken kreeg.

- U sprak zich vooreerst tegen over de bedreigingen die uw broer ontving van de taliban ten tijde van zijn werkzaamheden voor het ANA. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw broer A. (...) eerder misschien al persoonlijk door de taliban bedreigd werd nadat in 1394 door zijn toedoen 7 leden van de taliban werden gearresteerd (CGVS I, p. 17 en 18). U kon hierover echter geen verdere informatie geven omdat hij er thuis niet over sprak (CGVS I, p. 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u te kennen een paar dagen eerder contact te hebben gehad met uw broer A. (...) die in Iran verblijft. U kwam toen te weten dat hij effectief problemen kende in Afghanistan met de taliban omwille van zijn werk. U vernam dat hij soms 10 keer gebeld werd door hen, soms belden ze hem één keer per maand, om hem te vragen met zijn werk te stoppen, want anders problemen zou kennen. Ze dreigden er hierbij onder meer mee hem te doden. Hij weigerde hier steeds gevolg aan te geven. U wist evenwel niet wanneer hij dan gebeld werd (CGVS II, p.6). U bleef hierover op de oppervlakte. Dat uw broer in de loop van de tien jaar die hij voor het ANA werkte zo vaak door de taliban bedreigd zou zijn - zonder dat er verder ook maar enig gevolg aan deze dreigementen gegeven werd – en hij u en uw familie toen hierover evenmin inlichtte (u was hiervan tot enkele dagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud immers niet van op de hoogte), kan op zich reeds moeilijk gevolgd worden (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 6).

- Voorgaande vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u verklaarde dat A. (...) een keer om de twee à drie maanden naar jullie dorp kwam en daar vijftien tot twintig dagen verbleef. In die tijd ging hij naar buiten, deed hij boodschappen en bleef hij bij zijn vrienden (CGVS I, p. 16). Daarenboven stelde u dat mensen zeker op de hoogte waren van het werk van uw broer A. (...) bij het ANA aangezien hij zijn job niet geheim hield (CGVS I, p. 16). Het is dan ook meer dan opmerkelijk en zeer weinig aannemelijk dat uw broer zonder problemen regelmatig en voor langere periodes in jullie dorp kon verblijven ondanks het feit dat de taliban daar aanwezig en actief was en hem herhaaldelijk met de dood had bedreigd. Dat hij bovendien dit risico zou genomen hebben, kan eveneens maar moeilijk gevolgd worden gegeven u stelde dat de taliban veel mensen in uw dorp neerschoten tijdens de voormalige overheid, overdag en 's nachts en dat het hierbij meestal gingen om personen die toen werkten voor de overheid of de lokale politie (CGVS I, p. 9).

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van de ANSF waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U haalde verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie.

Zo kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag dat u en uw familie stelden na het eerste bezoek van de taliban aan uw woning kort na de machtsovername. De taliban kwam langs op zoek naar uw broer A. (...). Ze zeiden dat als uw broer zich niet zou overgeven, jullie gevaar liepen, de doodstraf zouden krijgen. Ze lieten hierbij verstaan dat jullie slaven en spionnen waren van de voormalige overheid (CGVS I, p. 19). Wetende dat de taliban reeds verschillende mensen uit uw dorp en de omliggende dorpen hadden gedood en gegeven de turbulente periode waarin dit bezoek plaatsvond (CGVS I, p. 11), is het bijzonder vreemd dat jullie dit eerste bezoek van de taliban niet serieus namen en bijgevolg geen actie ondernamen (CGVS I, p. 18 en 19). Door dit bezoek was jullie persoonlijke veiligheid immers ernstig in het gedrang. Dat jullie dit pas serieus namen nadat ze de volgende dag opnieuw langskwamen en dezelfde boodschap meedeelden, kan niet gevolgd worden. Verwacht mag worden dat jullie onmiddellijk na het eerste bezoek de nodige voorzorgsmaatregelen namen om jullie veiligheid te verhogen. Als reden waarom jullie dit initieel niet serieus namen, verwees u naar het feit dat dit zich voordeed in de periode van de machtsovername en jullie dachten dat ze gewoon langskwamen 'om te checken of te vragen' (CGVS II, p. 5). De toon die ze

aansloegen -, ze uitten namelijk doodsb bedreigingen en stelden hierbij dat jullie in hun ogen slaven en spionnen van de voormalige overheid waren,- doet nochtans andere bedoelingen vermoeden. Bovendien is het vreemd dat u de volgende dag – na hun tweede bezoek – naar uw maternale oom ging om uzelf in veiligheid te brengen – maar uw andere broer N. K. (...) toen schijnbaar thuis bleef. Jullie verkeerden immers in dezelfde situatie. In het licht van de vaststelling dat de taliban twee opeenvolgende dagen waren langsgekomen en gegeven de ernst van hun bedreigingen, kan verwacht worden dat hij samen met u naar uw oom vertrok.

Dat in de gegeven context u ook niet samen met uw broer N. K. (...) het land ontvluchtte, komt tevens bevreemdend over, temeer jullie zich beiden zoals reeds aangehaald in dezelfde situatie bevonden en daarnaast ook op dezelfde dag vertrokken (CGVS III, p. 9). Dat uw maternale oom enkel uw vertrek regelde en u niet weet hoe het vertrek voor uw broer geregeld werd, houdt in deze weinig steek. Het enige dat u opmerkte was dat toen u de dag nadat u naar uw maternale oom was vertrokken terug thuis kwam, uw broer reeds bleek te zijn vertrokken. In de door u geschetste omstandigheden mag het tevens een raadsel wezen waarom u na uw vertrek naar deze oom nog eerst langs uw eigen woning passeerde alvorens het land te ontvluchten (CGVS III, p. 9). De taliban waren net daarvoor immers twee opeenvolgende dagen bij u thuis langsgekomen en het was net uit veiligheidsoverwegingen dat u deze woning had verlaten en naar deze oom was vertrokken.

Ten slotte kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich na uw vertrek uit Afghanistan hebben afgespeeld. U gevraagd of de taliban na uw vertrek nog langsgekomen zijn, gaf u te kennen niet over deze informatie te beschikken, aangezien uw vader kanker had, toen in het ziekenhuis was en dus niet thuis was. U er vervolgens op gewezen dat uw moeder toen toch thuis was, en of zij u dan niet verteld had of de taliban nog langsgekomen waren, stelde u plots dat vier maanden na uw vertrek de taliban langskwamen naar het dorp, toen met de plaatselijke mullah spraken en naar u en uw broers vroegen. De mullah gaf deze info vervolgens door aan de zoon van uw paternale oom (CGVS II, p. 4). Het volgende probleem met de taliban was de moord op uw broer na zijn terugkeer uit Iran in 2022.

Bij dit gedrag van de taliban na uw vertrek uit uw dorp kunnen enkele kanttekeningen gemaakt worden. Vooreerst is het verrassend dat dat de taliban in twee dagen tijd twee keer bij u thuis zouden langskomen op zoek naar uw broer om vervolgens te beslissen niet langer bij u thuis langs te komen en tot de terugkeer van uw broer uit Iran in 2022 zich te beperken tot één enkel bezoek aan de plaatselijke mullah van het dorp om bij hem naar jullie te polsen. Deze passieve houding van de taliban staat haaks op het beeld dat u schept over hun doen en laten en de ernst van hun dreigement en ondermijnt derhalve de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Dat uw broer N. K. (...) zich na zijn gedwongen terugkeer uit Iran in 2022 opnieuw vestigde in jullie woning in het dorp Chandar, denkende dat hem niets zou overkomen omdat de taliban een algemene amnestie verkondigd hadden, kan in het licht van het handelen van de lokale taliban in het verleden ten aanzien van niet alleen dorpelingen die banden hadden met de voormalige overheid maar ook ten aanzien van uw eigen familie, evenmin gevolgd worden. Dat uw broer in december 2022 of meer dan een jaar na de machtsovername, dacht dat de taliban algemene amnestie verleenden aan overheidspersoneel en ook hij hierdoor veilig was, is zeer moeilijk te geloven (CGVS I, p. 12 en 21; CGVS II, p. 6; CGVS III, p. 10). Bovendien staat zijn eigen gedrag na zijn terugkeer haaks op de bewering dat hij zich veilig waande. U stelde namelijk dat hij na zijn terugkeer in het dorp nergens heen ging, behalve heen en terug naar de moskee (CGVS I, p. 12 en 21)

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments. blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de

sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat

een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de

humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200

vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het

geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet- Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ten slotte kunnen de rest van de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Het contract van uw werk in België houdt geen verband met uw asielmotieven.

Er werd bij deze beslissing rekening gehouden met de opmerking van u en uw advocaat bij het eerste persoonlijk onderhoud. Deze opmerking had echter geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kon de gemaakte beoordeling niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1 Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2 Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3 De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4 Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale

bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Aanvullende stukken

Op 10 april 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country focus van december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 5 april 2025 legt verzoeker een aanvullende nota met aanvullende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Stukken in verband met de taalles van verzoeker

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en daarnaast ook van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert daarbij een grotendeels theoretisch betoog aan dat louter bestaat uit een overzicht van algemene informatie inzake de toestand in Afghanistan. Ten aanzien van de eigen persoon merkt hij enkel op dat hij ten laatste tegen de vast te stellen zitting een volledig integratie- en verwesteringsdossier zal

neerleggen, dat hij op het moment van het verzoekschrift reeds meer dan drie jaar Afghanistan verlaten heeft en dat er door verweerder niet onderzocht zou zijn of er sprake is van verwestering of mogelijk perceptie in die zin vanwege de Afghaanse overheid of gemeenschap. Er zouden immers wel elementen voorhanden zijn waaruit dit zou moeten blijken.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als ‘vluchteling’ elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt. Verzoeker laat de overige motieven uit de bestreden beslissing ongemoeid.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift in zijn algemeenheid ook nog naar de houding van de Taliban na de machtsovername en wijst er daarbij op dat er niet zoiets bestaat als een gematigde Taliban. Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel steeds *in concreto* worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

De bestreden beslissing gaat daarentegen wel in op de door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden.

Het blijkt immers dat verzoeker zijn vluchtmotief haalt uit de tewerkstelling van zijn broer bij het Nationale Afghaanse leger. Deze broer zou reeds sedert 2011-2012 bij het leger tewerkgesteld zijn. Dit zou tot bedreigingen vanwege de Taliban geleid hebben en vervolgens zouden verzoeker en zijn broer het land verlaten hebben. De oudste broer van verzoeker zou intussen vermoord zijn.

Er dient eerst en vooral vastgesteld te worden dat het op dit moment onduidelijk is wat de daadwerkelijke identiteit is van verzoeker. Niet alleen wordt geen origineel identiteitsdocument voorgebracht en wordt er over het bestaan een verschillende verklaring gegeven bij DVZ en de diensten van verweerder. Daarnaast blijkt de leeftijd die verzoeker opgegeven heeft geenszins overeen te stemmen met de medische test die verzoeker onderging. Verzoeker deed voorheen ook een aanvraag om internationale bescherming en gaf daar opnieuw een andere leeftijd op.

Vermits de eigen identiteit van verzoeker niet vaststaat, is ook de verwantschap met de andere personen waar hij zijn relaas op baseert niet bewezen.

De kennis van verzoeker over de taken van zijn broer zijn erg beperkt en dit ondanks het feit dat zijn broer tot aan de machtsovername toch ruim een tiental jaar bij het leger werkte. Van enige anekdote of concreet verhaal is verzoeker niet op de hoogte. Dit is vreemd omdat dit net de kern betreft van het vluchtrelaas van verzoeker waarbij hij zich ook later nog had kunnen inlichten over deze taken en verzoeker bovendien zelf aangeeft dat hij ook aangetrokken was tot een betrekking bij deze veiligheidsdienst.

Verzoeker legt weliswaar allerhande stukken neer, doch deze kunnen niet verhelpen dat de kennis van verzoeker te beperkt is en dat deze lacunaire kennis niet verklaard wordt door de rechtvaardiging die verzoeker hiervoor geeft. Uit de informatie waar de Raad over beschikt en welke tevens door verweerder wordt aangehaald, blijkt niet dat het louter feit familielid te zijn van een voormalig overheidsfunctionaris zou volstaan om te spreken van een risico op vervolging.

Verzoeker maakt gewag van allerhande bedreigingen ten aanzien van zijn broer en zijn familie. De broer van verzoeker zou echter meer dan tien jaar bij het leger gewerkt hebben en zou ondanks bedreigingen geen enkele wijziging aan zijn gedrag aangebracht hebben. En dit ook wanneer zo goed als iedereen van zijn werk op de hoogte was en hij regelmatig terugkeerde voor langere periodes in een dorp waar de Taliban aanwezig zouden zijn. Nochtans zouden de Taliban bedreigd hebben hem ter dood te brengen. Dergelijk gedrag is langs beide zijden onbegrijpelijk.

Uiterst merkwaardig is daarbij ook dat verzoeker beweert dat er in zijn dorp regelmatig moordpartijen plaatsvonden en dat overheidsfunctionarissen daarvan het slachtoffer werden, maar dat zijn familie tegelijkertijd het beweerde eerste bezoek van de Taliban niet ernstig nam. Dit geldt zeker vermits dit bezoek plaatsgevonden zou hebben in de chaos die rond de machtsovername regeerde. De verschillende broers hadden blijkbaar ook een verschillende houding ten aanzien van deze dreiging. In ieder geval zouden zij niet samen gevlucht zijn wat uiterst merkwaardig is vermits zij wel in dezelfde positie verkeerden. Ook de verklaringen inzake de dood van zijn broer zijn uiterst merkwaardig en nergens kan uit afgeleid worden dat deze feiten zich daadwerkelijk voordeden.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn relaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. De uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De foto's die verzoeker voorbrengt, vormen geen bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt wie deze personen in werkelijkheid zijn. Hoe dan ook kan uit de neergelegde foto's niet worden afgeleid en toont verzoekende partij evenmin aan dat deze werkelijk zouden zijn getrokken op de plaats(en) waarop verzoekende partij beweert dat deze getrokken zijn. Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij zouden zijn getrokken in haar beweerde regio van herkomst, *quod non*, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat deze foto's slechts een momentopname bevatten en onder meer niet kunnen aantonen dat de broer verzoeker deel uitmaakte van het Afghaanse leger. Hij of de andere personen op de foto's kunnen zich immers eenvoudigweg naar daar hebben begeven om er, onder meer op vraag van verzoeker en met het oogmerk om zijn verzoek om internationale bescherming te stofferen, een aantal foto's te nemen. Zij maken dan ook geen bewijs uit dat de bevindingen van verweerder onderuit haalt.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift

geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter zitting, in de aanvullende nota, en ook beperkt in zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezan bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn leven in België waarbij hij in zijn eigen bewoordingen verwijst een zogenaamde “verwestering”. Hij wijst daarbij voornamelijk op het feit dat hij al een tijdje in het buitenland verbleven heeft, een goed leven heeft in België en dat hij taallessen wens te volgen om een betere job te kunnen vinden. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024). Uit de aanvullende nota van verweerder van 23 december 2024 blijkt ook niet dat op dit vlak het standpunt gewijzigd dient te worden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij wel degelijk op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zichzelf nog steeds als moslim identificeert en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar

Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie

hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet- Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Het volgen van onderwijs in België (zoals taallessen ook al legt verzoeker enkel een inschrijving voor een taalles voor waaruit niet blijkt dat hij daadwerkelijk ook al les volgt of volgde), de wil om te werken in België en dergelijke is bijzonder lovenswaardig en biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Daarbij is dit echter niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering.

Het feit dat verzoeker een tijd in een Westerse samenleving verbleven heeft en kennis gemaakt heeft met de hieraan verbonden rechten en plichten volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofd sprake is van kenmerken of gedragingen waarvan niet kan verwacht worden dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Onder meer in het middel van zijn verzoekschrift houdt verzoeker eveneens erg algemeen voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker wijst op de politiek onstabiele situatie in Afghanistan. Er zou destijds wel een verzachting van de toon geweest zijn na de machtsovername door de Taliban, maar sedertdien zouden de Taliban er vooral op gericht zijn hun schrikbewind terug te implementeren en wensen zij geen beroep te doen op internationale organisaties. Hoeveel Afghanen er sedertdien teruggekeerd zouden zijn en wat hun lot is, zou niet bekend zijn. Het risico op vervolging zou door verweerder niet onderzocht zijn.

In de aanvullende nota merkt verzoeker nog op dat er nog steeds sprake zou zijn van herhaaldelijke veiligheidsincidenten. Willekeurig geweld zou nog steeds wijdverspreid zijn in Afghanistan en de situatie ter plaatse zou allesbehalve gestabiliseerd zijn. Daarenboven zou er onduidelijkheid zijn over de te volgen rechtsregels en dit zelfs binnen de rangen van de Taliban. Dit zou leiden tot willekeur. Het zou ook hoogst onduidelijk zijn wat de gevolgen zijn voor zij die terugkeren naar Afghanistan. In ieder geval zou er aan verzoeker geen kans gegeven worden om zich bij terugkeer gradueel aan te passen aan de huidige omstandigheden en zou dit betekenen dat hij het risico loopt op stigmatisering en geïsoleerd zou kunnen worden door de Taliban en/of zijn lokale gemeenschap. Hierbij citeert verzoeker allerhande bronnen en verwijst hij hiernaar. De meest recente gegevens voor deze argumentering dateren van mei 2024.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Khost en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal

burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijt verweerder met name dat er geen sprake kan zijn van een gematigde Taliban. Hiervoor verwijst verzoeker naar een in de Oostenrijkse krant "Kronen Zeitung" gepubliceerd interview. Uit de Country Guidance van mei 2024 en er intussen een toegevoegde EUAA COI van november 2024 verscheen met informatie die verzameld werd tot en met oktober 2024 en zelfs in beperkte mate tot 5 november 2024 om dit laatste rapport volledig af te werken.

Dit laatste rapport merkt op dat sinds de machtsovername door de Taliban van enkele jaren geleden de Sharia inderdaad geldt als wettelijk kader. Door de verschillende interpretaties ter plaatse en het gebrek aan een formeel juridisch kader is er eigenlijk slechts sprake van instructies die erg vaag geformuleerd worden en opnieuw voor interpretatie vatbaar zijn. Met name het onderscheid tussen de verschillende geslachten is een basisidee in deze instructies. In ieder geval is de handhaving van deze instructies niet overal gelijk en vaak niet eens uit te voeren. Hoe dan ook is de handhaving ervan minder streng dan tijdens het voorgaande bewind van de Taliban tussen 1996 en 2001. Voornamelijk voor vrouwen en meisjes is er sprake van aanzienlijke beperkingen. Verzoeker is echter een jonge man en toont niet aan dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift of aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de Taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung waarnaar in het artikel van informigrants.net wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de Taliban gevraagd of zijn regering Afghanistan die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd zou terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghansen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan naar Afghansen die geen criminele feiten hebben gepleegd.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezan dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe Taliban-regering. Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de Taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de Taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde

eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

Voor wat de scholing van meisjes betreft, ziet de Raad niet in hoe verzoeker hier persoonlijk door getroffen zou worden nu hij zelf een jonge man is en op geen enkel moment aangaf in die hoedanigheid enig probleem met scholing ondervonden te hebben.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Uit het voorgaande blijkt dat deze motiveringsplicht op geen enkele wijze geschonden is door de voorliggende beslissing.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE WILDE